

[Holstein.]

som ene er vore Direktiver, naar vi vil indrette os paa at møde Fremtidens Muligheder og Sandsynligheder. Og her er det, jeg gerne vil pege paa de to væsentligste Aktstykker til Bedømmelse af, hvad vi kan lære af Fortiden.

Det ene er den højtærede Udenrigsministers Dispositioner som ansvarlig Forsvarsminister i de første Dage af Krigen. Jeg kommer tilbage til hans tilgrundliggende Instruks og Direktiv for den danske Sikringsstyrkes Befalingsmænd. Det siges nemlig her tydeligt — tydeligt nok, ikke klart, men saaledes at de paagældende Befalingsmænd ikke behøver at tage fejl —, at der maa under ingen Omstændigheder af de paagældende gaas til Angreb, uden at Regeringens Forhaandsordre er indhentet, medmindre det sker til Forsvar; og saa staar der videre, at naar de angribes, skal de straks sætte sig til Modværge, til Forsvar til det yderste med de til Raadighed staaende Midler.

Bortset fra Modsigelsen i, at de nok maa angribe, naar det er til Forsvar, og selv bedømme, om det er til Forsvar, og samtidig, at de ikke maa angribe under nogen Omstændighed uden at have indhentet Regeringens Forholdsordre, ligger der i alt Fald heri uimodsigeligt, at den højtærede Forsvarsminister og Regering har ment og har sagt, at Danmarks militære Beredskab kunde og skulde anvendes til Forsvarskamp for Landets vitale, territoriale og suveræne Interesser. Det kan slet ikke diskuteres. Det er tydeligt og klart tilkendegivet her, saa den højtærede Udenrigsministers Forsøg nu paa at fremstille Situationen, som om der kun var Tale om Vagthold og Bevogtningsopgaver, modsiges klart af hans egne Instruks til Sikringsstyrkernes øverste Befalingsmænd.

Og dernæst vil jeg gerne minde om, hvad der udledes af det tyske Marineamts Beretning om Østersøkrigen fra 1914—18. Der kan nemlig udledes følgende om, hvorledes Stillingen vil blive i en kommende Østersøkrig: dersom der i en kommende Østersøkrig er et endnu større Misforhold mellem de kæmpende Stormagters Flaadestyrker — saaledes som den højtærede Udenrigsminister antydede, at der er i Øjeblikket —, et endnu større Misforhold, end der var ved Verdenskrigens Udbrud, saa er Sandsynligheden endnu større for, at man fra den svagere Magts Side vil gaa endnu skrappere til Værks overfor Danmark, end man gjorde ved Begyndelsen af Verdenskrigen i 1914.

Og omvendt, hvis de paagældende

Magters Flaader, saaledes som den højtærede Udenrigsminister antydede, at det kunde tænkes ud i Fremtiden, igen blev lige saa stærke i Forhold til hinanden, som de var ved Krigen Udbrud, eller maaske kombineret med en anden Stormagts Flaade blev lige saa stærke, som de var ved Krigen Udbrud, hvad viser saa Marinerapporten? Saa viser Marinerapporten, at de paagældende Østersøstater absolut ikke gør om igen, hvad de gjorde i 1914, for saa vil de stille sig paa det Standpunkt — et Standpunkt, hvis Modsætning ikke er underkendt af nogen Magt i Europa —, at Passagen gennem Bælterne skal være fri for de krigsførende Magters Skibe. (*En Stemme*: Hvor ved De det fra?) Det staar i det tyske Marineamts Beretning. Der staar, at det var tragisk, at det var en beklagelig strategisk Fejl, at Tyskland vurderede Situationen ved Indgangen til Østersøen saaledes, at det var henvist til at føre en rent defensiv Stillekrig i Østersøen, medens det havde været langt fordelagtigere for Tyskland — og det havde været stærkt nok til det — at stille sig paa det principielle Standpunkt, som er det rigtige folkeretligt — staar der i Marineamtets Beretning —, at Gennemfarten gennem Bælterne var aaben, hvilket, hvis det var blevet hævdet af Tyskland i Begyndelsen af Krigen, vilde have medført, at Tyskland kunde have gaaet ud i Kattegat og Skagerak og indtaget en Flankestilling overfor den engelske Flaade og kunde have afskaaret hele den engelske og overhovedet Vestmagternes Handel, som gik sin Gang uhindret gennem Kattegat langs Sveriges Vestkyst ned gennem Flinterenden ind i Østersøen.

Se, det er Sagen. Det er de to Alternativer, som Danmark staar overfor i en fremtidig Østersøkrig. Det er Erfaringen, det er Læren, som de ansvarlige tyske Militærautoriteter uddrager af Krigen i Østersøen i 1914—18. Saa er det, at vi fra konservativ Side spørger, om det virkelig paa dette Grundlag, som gør Danmarks Stilling farligere og mere udsat, kan betragtes som mest hensigtsmæssigt for Danmarks nationale Sikkerhed at vedtage et Afrustningsforslag som det, den højtærede Regering foreslaar os.

Den højtærede Udenrigsminister dristede sig endvidere til at fremsætte den Paastand, at de Styrker, vi raadede over ved Verdenskrigens Udbrud, ved Indkaldelsen af Sikringsstyrken efter Forsvarslovene af 1909, og som vi satte i Virksomhed i Krigsaarene, ikke var større end dem, der vil være